

Négy hétvége, egy temetés

„Az abszolút kedvenc
romantikus komédiám.”

– Sarah Adler, bestsellerszerző

Keserédes történet szerelemről,
vesztésről és az újrakezdésről.

*fine
selection*

ELLIE PALMER

ELLIE PALMER

Négy hétvége, egy temetés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Temetés

TEMETÉSÉNEK NAPJÁN DÖBBENEK RÁ, hogy még mindig Sam Lewisszal járok.

Mara és én húsz perccel a szertartás kezdése előtt érkezünk a St. Ignatius katolikus templomba.

– Csupa lucok a cipőd – mormolja a szája sarkából.

– Pocsolyába léptem a parkolóban. – A nedves talpbetétbe mélyedő lábam ütemes cuppogása nyomatékosítja a válaszomat.

A templom küszöbénél megragadom a könyökét, mintha én vezetném őt az exbarátom halványan ismerős családjából és barátaiból álló csoport felé. Valójában ő az, aki tartja a lelket bennem. A legjobb barátnőmként ez a dolga, bár drámai, szögletes vonásainak és szoborszerű alkatának köszönhetően csak kissé jelent diszkrétebb társaságot, mint egy érzelmi támogatást nyújtó corgi.

Tanulmányt lehetne írni rólunk, annyira különbözünk ma. Mara magas, szilárdan áll a vastag magas sarkújában, ezzel szemben én alacsony vagyok, és esetenül botorkálok vízzel átitatott, mosógépben mosható, lapos sarkú cipőmben. Bronzszínű haja elegáns

francia kontyba tekerve pompázik, míg az én göndör, barna fürtjeim rendetlenül ugrándoznak az arcom körül. Harmincéves vagyok, de még mindig képtelen vagyok követni a YouTube frizuravideóinak utasításait.

Mara lerázza magáról halálos szorításmat, és kigombolja a kabátját, felfedve ezáltal fekete, mosószerreklámba illő pulcsiját és könnyedén elegáns, bő szárú nadrágját. Nekem – aki krónikus nemtörődomséggel mossa a sötét színű gyapjúholmikat – nem volt semmiféle hasonló, halotti fekete cuccom, amit felvehettem volna a férfi temetésére, aki gyengéden dobott engem egy evezős csónakban. Megelégedtem egy sötétszürke ruhával és egy kardigánnal, amelynek a színét valahol a borsózöld és a késő őszi kihalt fű között lehetne meghatározni. Remélem, hamarosan havazni fog. Annyira torkig vagyok már az ősszel! Torkig vagyok a mai nappal is.

A faajtó döngve csapódik be utánunk, mindenkinek hírül adva érkezésünket. Azt hiszem, nem szokás kísérőt hozni az ilyesfajta eseményekre, a legutóbbi exem temetését azonban semmiképp nem nevezném szokásosnak.

Ismerős arcok után kutatva nézek körbe az előcsarnokban. Jobban mondva: remélem, hogy *senkit* nem ismerek, és így a remény megerősítést nyer, hogy rossz helyen járok.

Nem, nem. Ez *nem* a te *Sam Lewisod*, mondhatná egy idegen. Egy másik *Sam Lewis*. Bár már hat hete nem volt az *én* Sam Lewisom – ha volt egyáltalán valaha.

Aztán azonnal felismerem Russellt, Sam barátját. Megkönnyebülés és ugyanakkor csalódás árad szét a mellkasomban. Ez a mai nap bizony a valóság. Nem tévedés.

Odasomfordálunk a csoportjukhoz, és Russell túlzottan bizalmaskodó ölelés kíséretében bemutatkozik Marának. Látom a barátnőmön,

amint küzd a természetes vágya ellen, hogy kitérjen az ölelés elől. Russell Rossi kalandokat kereső, szégyentelen sármőr, és olyan szinten vonzó, hogy az már szinte visszataszító. Nyugtalanítóan, váratlanul szexi, és önjelölt „ölelgető”.

Mivel Mara egyszer azt mondta a könyvelőjétől kapott pacsira, hogy helytelenül bizalmaskodó, gyorsan közbelépek, és megölelem Russellt. Az egész testét hozzám préseli, és úgy három másodperccel tovább szorít a kelleténél. Aztán kienged az ölelésből, és bemutat a csoportnak:

– Alison Mullally, Sam barátnője.

– Volt barátnője – javítom ki.

– Hát nyilván, bébi – feleli Russell elutasítóan, majd visszatér a csoporttal folytatott beszélgetésükhöz.

Szavai arculcsapásként hatnak. Csak állok ott ostobán, a többiek pedig folytatják a beszélgetést. Olyan emberekről, akiket én nem ismerek, és olyan emlékekről, amiknek én nem voltam a részese. A nyelvem hegyén van a mondat: *Hat héttel ezelőtt szakított velem.*

Kinyitom, majd becsukom a szám, egyszer, kétszer, aztán harmadszor is. Ahogy telnek a másodpercek, helyesbítésem egyre kevésbé illik bele a beszélgetésbe, egyre kényelmetlenebbnek, egyre kevésbé helyénvalónak tűnik. Magyarázkodásom végül úgy foszlik szerte a számban, mint a savanyú vattacukor.

Sam anyukája csatlakozik hozzánk, mindenkit hűvös, merev öléssel üdvözlő. Alig tudok ránézni, mikor magához húz, és a rothadt színű kardigánomba mormol valamit, olyan halkán, hogy alig értem:

– Úgy örülök, hogy rád talált, mielőtt...

Végre a helyére kerül a szerepem ebben a tragikus drámában.

A temetésen mindannyian jelen időben beszélünk magunkról a halottal kapcsolatban. Judy Lewis az anyja. Rachel a nővére. Engem

újra és újra a barátnőjeként mutatnak be. *Ő itt Alison, Sam barátnője.* Csak Samról beszélünk múlt időkben.

Ennek a csoportnak én *vagyok* Sam barátnője. Senki nem tesz fel kérdéseket a kapcsolatunk komolyságáról, hogy eldöntse, milyen mértékben gyászolhatok. Együtt lehettünk két hete vagy akár tíz éve is – noha akármelyik Instagram-követője láthatta, hogy június körül bukkantam fel. A TikTokján soha nem szerepeltem. *Egy kapcsolat nem passzolna a „nomád” esztétikához* – mondta Sam.

Gyomromat rettegés szorítja össze, miközben a langyos kávéskannák között ténfergek, és szerelmi életem különböző verziói ütik meg a fülemet a részvét szépen elrendezett virágdíszei fölött. Az idővonalak többsége a Lewis család éves, a munka ünnepe alkalmából rendezett partijánál tér el.

Az én verzióm szerint Sam három nappal azelőtt dobott.

Mrs. Lewis viszont szomorúan konstataálta, hogy ételmérgezést kaptam. Russell még mindig azon kesergett, hogy pont akkor nem voltam a városban, és lemaradtam az epikus táborútról – az eddigi leghatalmasabbról! Néhányan bizton állították, hogy láttak engem ott.

Az én verziómon kívül minden sztori szerint még együtt voltunk Sammel a munka ünnepén, és még múlt kedden is jártunk, amikor Sam összetörte a bérelt autót Sedonában, ahová hirtelen ötlettől vezérelve elment egy hegymászótúrára. Így hát most, a temetésén én vagyok Sam Lewis barátnője – valószínűleg az örökkévalóságig.

Egy részem azon tűnődik, hogy Sam vajon azért hazudott-e, mert többet érzett irántam, mint amennyit valaha látni engedett, de aztán azonnal elvetem a gondolatot. Valószínűbb, hogy a szakításunk nem érdemelt külön bejelentést. Távozásom magától értetődő lett volna, ha Sam egy új barátnővel jelenik meg a következő nagy

eseményen. Történetesen ez a nagy esemény ma van, és ő nem tud jelen lenni.

Amint a tömeg lassan bevonul a templomba, magammal ráncigálom Marát. Áthaladunk néhány súlyos dupla ajtón, majd az egyházi iskola előcsarnokába érkezünk, melynek falait különböző művészi színvonalat képviselő, élénk színű rajzok díszítik a keresztre feszített Jézusról.

Mara megbotlik a saját lábában.

– Alison, mi a... Miért gondolja mindenki...? – Nem nagyon találom a szavakat, a torkomat hányinger szorítja össze. – Miért nem javítottál ki senkit? – fejezi be végül Mara a kérdést.

Magas alakja a folyosót szegélyező, bézs színű öltözőszekrényeknek támaszkodik.

– Én próbáltam! – Alig észrevehető szemforgatással kérdőjelezi meg a kifogásomat. – Szerinted mit kellett volna tennem? Azt kellett volna mondanom, hogy „Nem, Mrs. Lewis, biztos vagyok benne, hogy nincs ma elég baja, hadd legyen én az, aki elmondja, hogy már hat hete szakítottunk!”

Homlokráncolva utasítja el a hívást zizegő telefonján.

– Legalább ő dobott *téged*. Kisebb büntudat.

Fogaim az alsó ajkamba mélyesztem.

– Szerintem ez valahogy még ront is a helyzeten.

Mara telefonja újra, még erőszakosabban kezd zizegni, mire ő dühösen kopogtatja a kijelzőt, és közben azt kérdezi:

– Akkor meg miért akartad, hogy eljöjünk?

Cuppog a lábam a cipőben, ahogy Ms. Dubicki osztálytermének ajtaja előtt járkálok fel-alá.

– Az anyja akarta, hogy itt legyen... így már értem is, miért. De próbálunk barátok maradni. Vagyis próbáltunk – javítom ki

gyorsan. Egy apró *t* betű a különbség élet és halál között. – Kinek irogatsz, miközben én itt válságban vagyok?

– *A fickónak* – dörmögi. Mara vezeti az egyik potenciális polgármesterjelölt kampányát, akit általában csak „*A fickóként*” emleget. Viselkedése, miközben az üzenetet pötyögi – merev vállak, kitágult orrlyukak –, elárulja a legújabb jelöltje miatt érzett frusztrációját. – És mivel nyilvánvalóan itt vagyunk – mutat körbe –, tájékoztatom Chelsea-t, hogy ő is tudjon róla. Vannak *ötletei*.

– *Ez?* Mi a... – Előrántom lenémított telefonomat a kabátzsebemből, és felnyögök a Chelsea Olsentől érkezett olvasatlan értesítések láttán. Chelsea a triónk harmadik tagja. – Nem írhatod be a csevegőcsoportunkba minden további magyarázat nélkül, hogy „Al Sammel randizik”. Chelsea azt kérdezi, hogy ez most egy olyan casperes szellemszcenário-e?

Míg Mara egy klasszikus, régimódi lélek – azzal a magabiztossággal és megcsömörlött szemlélettel, amely abból fakad, hogy már mindent megélt és mindent látott –, addig Chelsea lelke friss és új. Neki mindig végtelenek a lehetőségek, így amikor Mara kódolt üzenetet küld a rémálmomról, Chelsea-nek az az első gondolata, hogy paranormális románcba keveredtem egy szellemmel.

– Ne válaszolj neki! Soha semmit ne vallj be írásban! Tartsd magad a hivatalos állásponhoz! Most az a hivatalos sztori, hogy még mindig Sammel jársz.

– De nincs szükségem hivatalos sztorira! Tisztázni akarom a dolgot! – sóhajtok mélyet, és fáradtan odadőlök Mara mellé az öltözőszekrényekhez. – Hogyan csináljam?

– Az Instagramon lévő bocsánatkérő jegyzet mindig klasszikus megoldás. De szerintem az anyukájának csak egyszerűen mondd meg, hogy félreértés történt.

– Igen, persze. – Az idegességtől összerándul a gyomrom. – Azt hiszem, kell pár perc.

Tekintetem a világító vészkijáratra és az alatta lévő feliratra vándorol. FIGYELEM! A RIASZTÓ MEG FOG SZÓLALNI!

Mielőtt rendesen átgondolhatnám a menekülési útvonalakat, egy gyönyörű szőke nő ront be a folyosó ajtaján.

– Melyikötök Alison? – kérdezi. – Russell azt mondta, erre jött Sam barátnője. – Elhallgat, valahogy olyan tökéletesen helyezkedik el a sötét, szinte ablaktalan folyosón, hogy az egyetlen beáradó napsugár úgy világítja meg, mint a halál angyalát. De aztán amikor rám néz, felismerés csillan vad tekintetében. A fenébe, Russell! – Alison? Rachel vagyok, Sam nővére.

Amint kimondja a nevét, már látom is. Rachel Lewis kiköpött úgy néz ki, mint a testvére, ugyanaz a tengerkék szem, napszitta szőke fürtök. Smink nélkül, egyszerű fekete pamutruhájában is ragyogó jelenség. Elfojtom magamban a vágyat, hogy a bőrápolási rutinja felől érdeklődjem, nem lenne helyénvaló.

A *Sam barátnője* kifejezés vészharangként kondul meg a fejemben. Itt az újabb alkalom, hogy tisztázzam a helyzetet – feleleveníthetem, hogyan szakított velem a férfi, akit gyászolni jöttünk. A testem felkészül a becsapódásra.

– Volt egy kis félreértés – kezdem a magyarázatot, és teljesen úgy beszélek, mint egy igazi politikus. Mara büszke lehet rám. – Csak *voltam* Sam barátnője. Nem tudom, hogyan, de...

Elutasító kézlegyintéssel félbeszakít.

– Mindent tudok! *Té* kinek mondtad el?

Abbahagyom hátborzongatóan Sam-szerű vonásainak tanulmányozását, és végre felfogom Rachel viselkedését. Testsúlyát az egyik lábáról a másikra helyezi, és úgy tekintget hátrafelé a válla fölött,

mint egy labilis informátorral találkozó rettenthetetlen riporter. Az óvodai kabátfogasok felérnek egy sötét parkolóházzal.

Rachelre sandítok.

– Kinek mondtam el?

– Hogy szakítottatok. Mondd, hogy nem szóltál róla senkinek! – néz rám esdeklőn.

Marára nézek, mielőtt válaszolnék neki.

– Russellt próbáltam kijavítani, de elengedte a füle mellett.

– Várj csak, bocs! Te *tudsz* róla? – kérdezi Mara, és azonnal „dolgozó Mara” üzemmódba kapcsol.

– Sam megkért, hogy töröljem Alison chilei repülőjegyét. Persze hogy tudok róla – magyarázza Rachel, és felénk hajol. – De én vagyok az egyetlen.

Amikor még Sammel jártam, és féktelen impulzivitást színleltem, Sam megígérte, hogy „elintézi” a repjegyemet és a szállásomat, ha elmegyek vele Chilébe. *Csak mondj igent! A többit megoldjuk* – biztosított róla.

Azt hittem, ez csak afféle mantra, hogy „majd az univerzum tálcán kínálja”, de most már nyilvánvaló, hogy az „univerzum” a légitas-kísérőként dolgozó nővére volt.

– Repülőjegy? – kapja felém a fejét Mara.

– Sam meghívott a januári patagóniai túrájára – felelem, és megmerevedek Mara összeszűkülő tekintetétől.

– És te beleegyeztél? Saját akaratodból?

Rachel hadonászó karja szakítja félbe jelentőségteljes pillantásainkat és vállvonogatásaimat.

– Nincs sok időnk – hadarja pánikkal teli hangon. – Pár perc múlva gyászbeszédet tartok, és tudnom kell, hogy egyetértesz-e, ki-tartasz-e emellett.

– Hogy érted, hogy „kitart mellette”? – fonja keresztbe a karját Mara.

Rachel olyan kétségbeesetten ragadja meg az alkaromat, hogy fájdalom nyilall az ujjaim hegyébe, és közelebb húz magához.

– Sam nem akarta, hogy anya tudomást szerezzen a szakításokról. Állandóan nyaggatta, hogy komolyra fordult-e a kapcsolatok, meg hogy meg kéne állapodnia, és téged kedvel. Te olyan stabil vagy. – Úgy érti, *unalmas*. – Minden sikere ellenére a szüleimet csak az érdekli, hogy Sam végre megállapodott egy kedves lánynál. – Hallok a hangján az idézőjelet a *kedves* jelzőnél. Akár általános-ságban kifogásolja a kedves lányokat, akár kifejezetten *nekem* tulajdonította a kifejezést, senki nem kérdezősködik tovább.

Oldalra billentem a fejem, próbálom felfogni az események e bizzar menetét.

– Azt akarod, hogy... úgy tegyek, mintha?

Rachel bólogat, mintha még mindig önmagát győzködné.

– Csak egy napig. Olyan kevés ideje jártatok együtt, és ha majd kicsit csillapodik a gyászuk, egykettőre megfelelkeznek rólad. Én... mi csak szeretnénk, ha ma még „a barátnője” lennél. Kérlek!

Az utolsó szót lenyeli, de azért én hallok. Könnyek gyűlnek a szemébe, pislogással igyekszik leplezni. Elkínzott arc kifejezésének látványától mintha súlyos köszikla nehezedne a mellkasomra, és megharapom a szám belsejét, nehogy én is elsírjam magam.

A gondolat, hogy Sam azon aggódott, hogy az ő vakmerő, rettenthetetlen élete nem elég, megmagyarázhatatlan módon hasít belém.

Meg akarom mondani neki, hogy imádtam a zavaros életét, de már nem tudom. Már soha többé nem mondhatok neki semmit – és ez a kétségbeesett nő sem itt előttem.

De van valami, amit *megtehetek*. Színlelhetem, hogy a barátnője vagyok.

Lehámozom Rachel kezét az alkaromról, és – remélem, bátorítóan – rámosolygok.

– Persze. Az leszek, akit csak akarsz.

Ami a temetéseket illeti, ez a temetés vibrál az energiától. A templom tömve van, mint húsvétvasárnap, karácsony este vagy nagyon fiatal emberek temetésén. Marát és engem a templom elejébe kísérnek, szinte az első padhoz, és túl későn veszem észre, hogy a terem-szolga első osztályú gyászhelyet biztosított nekünk.

A második sorban ülünk, a közvetlen családtagok mögött, unokatestvérek és családi barátok gyűrűjében. Lezárt nyári kalandnak tekintettem magam, ennek megfelelően kísérővel érkeztem, és úgy öltöztem, ami pont megfelelő a hátsó padsorba, ahol elbújhatok a korábbi kollégák és a középiskolai ismerősök között. Ehelyett azonban itt ülök elől, a kirakatban, mint Sam Lewis Jelenlegi Barátnője (nagy J-vel és nagy B-vel).

Rachel megtartja a gyászbeszédet. Gyerekkori történetekkel kezdi, fára mászásról és törött karokról, Sam korai barangolásairól és adrenalinfüggő kalandvágyáról. Hogy előszeretettel lépett le hirtelen jött vakációkra vagy vadonbéli túrákra anélkül, hogy bárkinek egy szót szólt volna róla. Frusztráló tulajdonsága volt ez az életben, halálában azonban elbűvölően hangzik. Felismerem Samet a Rachel által leírt férfiban, bár kissé leegyszerűsítve – aranyos történetek és bolondos anekdoták tökéletes összessége.

Mindig is úgy gondoltam, hogy Samnek jó élete van. Eleven volt, és spontán, mindig új helyeket akart látni, izgalmas utazásokat tenni. Az élet minden területéből a maximumot akarta kihozni.

Impulzív volt, és egy csomó ijesztő dolgot csinált csak azért, hogy később jó sztoriként elmesélhesse. Ha valaki, hát Sam élt.

Bemutatott a szüleinek, és csupán néhány randi után meghívott egy kéthetes hátizsákos túrára a patagóniai Andokba, mintha ez lenne a lehető legtermészetesebb dolog egy új kapcsolat kezdetén.

Azt hittem, ha vele vagyok, az majd gyorsan vakmerővé és kalandvágyóvá tesz, de csak fárasztó volt. Reménykedtem benne, hogy végül majd megszokom az életmódját, mint ahogyan a hegymászók akklimatizálódnak a különböző magasságokhoz, de egyre kimerítőbb volt, egyre nehezebben kaptam levegőt. Végül szabadon engedett.

Néha azt hiszem, nem is szeretsz túrázni, ejtőernyővel vízisízni vagy sziklát mászni – mondta Sam a szakításkor. – Meg akarlak ismerni, de olyan, mintha úgy tennél, mintha valaki más lennél.

A hátamban érzem a tekinteteket, amikor a gyász bekúszik a mellkasomba, de a bánatom nem az, aminek látszik. Hiányzik Sam, a barátom, aki ezer fokon égett és ragyogott, mint a nap, és senki nem tudott ellenállni a vonzerejének.

Az *On Eagle's Wings* után felkapom a fejem, amikor a következő felolvasót bemutatják. Visszafojtom oda nem illő önelégült vigyorgásomat, amikor a pap „Adam Berget, Sam legjobb barátját” szólítja a pulpitusra. Sam régi barátját és főiskolai szobatársát, a misztikus Adam Berget úgy ismerem – és itt most egyedül én –, mint az Északi Parti Morgó.

Adam, Sam történeteinek szereplője kétóránnyira lakik, Duluthban, és bár én is tagja voltam számtalan csoportos beszélgetésnek – jellemzően utolsó pillanatos meghívásokról különféle eseményekre és spontán hétvégi túrákra –, soha nem találkoztunk. Adam mindig csak egy kurta „Nem”-mel vagy „Nem tudok”-kal reagált. (Az én válaszom is gyakran volt elutasító, de sokkal terjengősebben

fejeztem ki a sajnálatomat.) Pont annyi volt az esélye, hogy valaha megpillanthatom Sam feltételezett „legközelebbi” barátját, mint, mondjuk, Nagylábat vagy a Loch Ness-i szörnyet.

Mikor Adam végül fellép a pulpitusra, meglepődöm. Egyáltalán nem úgy néz ki, mint azok a törekvő, vadonbéli influenzerek, akikkel Sam körülvette magát. Nem arról van szó, hogy nem jóképű – mert az –, de ő a „borzas, vonzó fehér fickó” egyik külön típusa. Míg Sam könnyed, szélfúttá vonzerővel bírt, mint egy jet skiről lazán leszálló férfi, addig Adam úgy fest, mint aki napok óta nem aludt, vagy épp az imént ébredt fel. Kócos, sötétbarna haja és szakáll a kicsit elburjánzott, mint aki kihagyott egy-két hajvágást. Közben a Filippiekhez írt levél 4:8 versét olvassa, a sötétszürke öltönye alól kikandikáló keményített gallérral küszködik. Biztosra veszem, hogy kölcsönözte, vagy már évek óta a szekrénye mélyén pihent.

Az utolsó mondatnál körbepillant a zsúfolt templomban, és szúrós tekintete nyílként fúródik az enyémbé. Apró tűszúrásokat érzek végig az egész gerincemben. Mielőtt kocsonyássá változtatná a csontjaimat, a felismerés és a szégyenkezés rejtélyes kombinációja suhan át az arcán. Mint amikor elfoglalod egy idegen parkolóhelyét, és öt perccel később ugyanabba a liftbe szállsz be.

Görcsbe rándul a gyomrom, de mielőtt értelmezhetném az arckifejezését, a telefonom – amit esküdni mertem volna, hogy lenémítottam – csipogni kezd a zsebemben. A másodperc azon töredéke alatt, míg újra felnézek, ő már másfelé figyel. Lelép a pulpitusról anélkül, hogy másodszor is felém pillantana.

Marához fordulok, hogy telepatikus módon megbeszéljük a *Lát-tad ezt?* és a *Mi baja van?* kérdéseket. Ő azonban az énekeskönyvet lapozgatja, láthatóan semmilyen hatással nem volt rá a rejtélyes Adam Berg tekintete.

Kihasználom a szertartásban beálló kényelmetlen szünetet, és bekapcsolom a telefonomat. Az értesítés, ami megtörte a csendet, ott virít a képernyőmon:

Üzenet a jövőből: Hétvégén túrázni mészh Sammel! Chile minden képzeleted felülmúlja, de csak mert már októberben elkezdted a felkészülést! 🌄☀️🏔️

A torkomból feltörő hang az egész templomban visszhangzik, minden tekintet rám szegeződik.

– A barátnője – magyarázza valaki a tömeg együttérző mormogása közepette.

Mivel most én *vagyok* „a barátnő”. Sam Lewis leragadt nálam – még halálában is.

Az ebéd

A MIKOR MÉG EGYÜTT JÁRTUNK, Sam mindig emlékeztetőket küldött a naptáramba. Úgy hívta őket: „Üzenetek a jövőből”. Része volt ez annak az életfilozófiának, amit motivációs Instagram-oldalán hirdetett – inspiráló üzenetek a naplementét csodáló, éles állkapocsvonalát ábrázoló fotók alatt, háttérben a Kilimandzsárával.

Ha alkalomadtán megemlítettem, hogy szeretnék valamit, az azonnal üzenetté vált. Úgy írta meg őket, mintha jövőbeni önmagam szólna hozzám, mint például: *„Elkezdtél edzeni a maratonra, és ma már nagyon keményen tolod!”* vagy *„Olyan hálás vagyok, hogy vettél egy jegyet Horvátországba, mert most épp itt vagy, és lélegzetelállító!”*

Sammel nem lehetett álmodozni. Minden megvalósítható volt. Minden egy karnyújtásnyira volt. Pénz, idő vagy korábban tett ígérek soha nem állhattak annak az útjába, hogy úgy éljen, ahogy a legjobban szeretné. Soha nem értette, miért nem szerettem ezeket az üzeneteket. Neki minden egyes üzenet egy jövőbeli lehetőséget

jelentett. Engem viszont mind arra emlékeztetett, mennyire nem felelek meg az elvárásoknak.

Bizonyára jó pár visszaszámláló üzenetet feltöltött a patagóniai utazáshoz, miután beleegyeztem, hogy elmegyek vele. A szakításunk után kaptam egy „Még 100 nap” emlékeztetőt, de az közel sem volt olyan aggasztó, hisz csak attól a pasitól jött, aki épp átminősített engem baráttá, ellentétben ezzel a hátborzongatóan időzített, halál utáni üzenettel.

– Bocs a biztonságiövtelőről miatt – mondja Mara a Jeep vezetőüléséből, és állával az övem felé int. – Kidobták, amikor beadtam a kocsi átvizsgálásra.

A hajóklub parkolóját bámulom az ablakból, homlokomat az üvegre szorítom.

– Semmi baj.

És tényleg. Csak az emlőeltávolító és helyreállító műtétek alatt volt szükségem a biztonsági övhöz rögzített párnára. Később már csak kényelemből használtam, nem akartam kidobni.

Hat évvel ezelőtt, mikor anyámat 2-es stádiumú mellrákkal diagnosztizálták, az egész család elvégeztette a BRCA1 genetikai mutációra vonatkozó tesztet. Emma, a nővérem negatív lett. Én húztam a rövidebbet.

Az én génjeimmel 85 százalék az esélyem, hogy életem során mellrákom lesz. Ez egy semleges, *valószínű, végső soron* típusú diagnózis. Az a 15 százalék olyan, mint amikor megpillantasz egy oázist távol a sivatagban – felcsillan némi remény, de valószínűleg szomjan fogsz halni. Az orvosom nem tudott semmi biztosat mondani, csak azt, hogy *valószínűleg* halálra vagyok ítélve. Vagy voltam.

Körülbelül másfél évvel ezelőtt összeszedtem magam, és belevágtam a megelőző emlőeltávolító műtétbe. Levettettem mindkét mellem, bimbóval, érzékeléssel együtt – mindent. Hat hónappal később

volt a helyreállító műtétem, és most kevésbé valószínű, hogy életem során mellrákom lesz, mint azoknak a nőknek, akik nem hordozzák a BRCA1 gént.

Egy rakás rémes egyéjszakás kaland és rosszul sikerült első randi után elkezdtem Sammel járni. Samet mindig valamiféle magasabb szintű lénynek tekintettem, olyasvalakinek, aki után vágyakozhatok, aki a közelségével – és a naptáramba küldött motivációs üzenetek segítségével – képes engem átalakítani olyanná, aki méltó arra, hogy megmeneküljön a *valószínű, végső soron* halálos ítélettől. Hogy kiérdemeljem a csalókédot, amit felhasználtam.

Mara megérinti a karomat a vezetőülésből.

– Csak egyetlen délután, Al. És már szinte vége is van. Csak végig kell csinálnunk az ebédet, aztán foglalkozhatsz az érzéseiddel a terapeutád rendelőjének magányában – mondja, mert nyilván azt feltételezi, hogy az aktuális kis csalás körül forognak a gondolataim.

Erőtlen legyintéssel hárítom el a javaslatát, hisz már hónapok óta nem járok Denise-hez.

– Kösz, hogy fuvarozol ma.

– Nem annyira érted teszem, sokkal inkább a nagyszerű Minneapolis és St. Paul városának biztonsága érdekében. Nem is emlékszem, mikor mentél utoljára valahová a saját autóddal. – Átnéz elegáns napszemüvege fölött, ami vagy drága dizájnermodell, vagy csak drágának tűnik, mivel éppen rejlik Mara Montgomery-Kline szuperereje. – Abban sem vagyok biztos, tudsz-e még vezetni.

Ez hazugság. Nem az a része, hogy a mindennapi teendőimet gyalogolva, tömegközlekedve vagy bárhogy másképpen intézem, hogy ne kelljen az ütött-kopott Subarummal átvágnom a városon, hanem az, hogy Mara jelenléte az enyémen kívül bárki másnak a javát szolgálja. Mivel azonban Marának rendkívül nehezeére esne

elismerni, hogy a „könyörtelenül ambiciózus” és az „éhes” érzéseken túl másra is képes, inkább hagyom.

Felhajtom a napellenzőt, és a gyűrűsujjammal letörlöm az elmaszatólodott szempillafestéket a szemem alól.

– Jó. Tegyél be valami klassz zenét, mielőtt bemegyünk. Induljunk!

– Szerintem elég rossz üzenetet közvetítene, ha a pasid halotti torának helyszínén a parkolóban üvöltetné el a kedvenc dalodat. – Felém fordul, és úgy szorítja meg a kezem, mint egy vita előtt álló ideges jelöltét. – Meg tudod csinálni. Meg tudjuk csinálni. Csapjunk bele!

De nem tudjuk, és az ebédnél gyorsan elszabadul a pokol.

Attól a pillanattól kezdve, hogy belépünk a terembe – faborítás és tengerészeti rangjelzések, ameddig a szem ellát –, kisebbsajta válsághelyzet kezd kialakulni. Mivel az ételeket kiszállító cég elmulasztotta megjelölni, melyek a gluténmentes fogások, felajánlom Mrs. Lewisnak, hogy majd én beazonosítom és felcímkézem őket. Így legalább elbújhatok a konyhában, és elfoglalom magam, gondoltam.

Sajnos ez a gesztus ahelyett, hogy elősegítené elsődleges célomat, nevezetesen eltűnni, mint a kámfor, inkább megerősíti a „gyászoló partner” pozíciómat. Az ipari méretű konyhában a pincérek sajnálkozó pillantásokat váltanak, és folyton felém tekintgetnek. A pultos gyors gyászzenyhíró meditációba fog velem, melynek során mindkét kezemet a melleim közé kell helyeznem. Együttműködöm, és remélem, hogy akkor gyorsabban szabadulok, de elszámítottam magam.

Sam családja és a barátok rám találnak, és a rozsdamentes acélból készült munkaasztalok mellett sorakozva nyilvánítanak részvétet. A gyászolók többségét két kategóriába lehet sorolni. Vagy idegnek, akikkel egészen biztosan soha nem találkoztam, ők azonban

állítják, hogy pontosan emlékeznek rám, vagy halványan ismerős arcok, akiket nem tudok hová tenni, mindegy, meddig bámulok rájuk.

– Ez nagyon... kényelmetlen – dünnyögi Mara, mikor végre magunkra maradunk. A címkéire gyöngybetűkkel írta a *gluténmentes* szót, ami még tovább szítja a dühömet.

– Tudom – vágom oda. Túl erősen nyomom a tollat a címkére, és a *mentes m*-je átüt a papíron. – De ha még egy másodpercig ott kell állnom Sam rokonaival és barátaival, kivetkőzöm magamból, és elkezdek előételeket felszolgálni.

– Felkavaró látvány lenne – dörzsöli meg Mara az orrát.

Mindketten felnézünk, mikor a fémajtó megnyikordul. Valaki ismét benyitott a konyhába.

Fiatal, tengerészgyalogos pólót viselő pincérlány kandikál be az ajtón, három kávéskannával zsonglőrködve.

– Kell egy tálca gluténmentes bundáskenyér. A lisztérzékenyek kezdenek nyugtalankodni. – A zsúfolt terem felé biccent, ahol megdöbbszentően sok gluténérzékeny gyászoló tolong. Attól, ahogyan a pincérnő kezel minket – nem úgy, mint egy tragikus történet szereplőit, hanem csak két nőt, akik a kövér borraivalója útjában állnak –, újra a középpontban érzem magam. A nő a csípőjével türelmetlenül lökdösi a nyitott ajtót.

Mara felkap egy nagy fémtálcát, teli porcukros szeletekkel.

– Majd én elintézem. Te csak bujkálj tovább az ételmelegítő tartályok között.

– Mondjuk inkább úgy, hogy *stratégiailag kerülöm* a vendégeket! – kiáltok utána.

Kedves felszolgáló barátunk a testével megtartja az ajtót, és kiengedi Marát, de mielőtt bejutna a terembe, látom, ahogy szemét egy újabb betolakodóra szegezi, aki be akar hatolni a rozsdamentes

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

acélból és a mini francia vaníliakrémesek ömlesztett tárolóiból álló szentélyembe.

– Alison! – hallom Mrs. Lewis édesen turbékoló, élénk hangját, és egy pillanatig arra számítok, hogy az a nő fog belépni, akivel július 4-én találkoztam. Aznap vibrálóan élénk, rózsaszín és kékeszöld káftánt viselt, és a kezében jellegzetes, az eseményre kreált koktélt tartott.

Ma felismerhetetlen. Szeme ugyanolyan kék, mint Samé, de a széle kivörösödött a könnyektől, tekintete tompa. Arcán nincs pirospórá, és határtalanul kimerültnek tűnik, alig bírja vonszolni magát. Egy férfit húz maga után a konyhába.

– Hát itt vagy! Már mindenütt kerestelek. Találkoztál már Sam legjobb barátjával, Adammal? Adam, ő itt Sam barátnője, Alison. – A mögötte álló férfi felé int, aki a tekintetét makacsul a padlóra szegezi.

Átvillan az agyamon Adam fura arckifejezése a templomi szertartás alatt, és komolyan fontolóra veszem, vajon el tudnék-e menekülni, mielőtt felemeli a tekintetét, és rám néz. De elkéstem.

Amikor felnéz, meglepődöm a külsején. Úgy gondoltam, az Északi Parti Morgó biztosan magas, erőteljes testalkatú, hiszen egy északi lényhez, mint például egy jetihez, ez illik. Ahhoz a testhez azonban a képzeletemben olyan arcot párosítottam, ami passzol szelíd, szűkszavú jelleméhez: olyan visszataszító férfit, mint ahogy azt a beceneve sugallja.

Mi az, amit *nem* képzeltem? Hát azt nem, hogy Adam Berg ennyire különleges módon, megközelíthetően jóképű, akinek minden pislogása és félmosolya arra készítet, hogy közelebb hajolj hozzá. Vagyis az lenne, ha robusztusan jóképű vonásai nem dermednének mogorva fintorba.

Mégis, van valami tagadhatatlan szelídség a sötétbarna szemében, még most is, amikor olyan tétova a tekintete, mint Mrs. Lewisé.